

Kopaná je fenomén

Sport a zvláště fotbal neboli kopaná byl, je a doufejme, že dlouho bude důležitou a významnou součástí života obyvatel Slivence. Psal se rok 1957 a hrálo se mistrovské utkání 2. třídy ve Slivenci s dlouhodobým rivalem ze Zbraslavi, které skončilo vítězstvím hostů 2:1. Návštěva byla 700 diváků. Zápasy se tehdy hrávaly s chutí a láskou ke klubovým barvám, byly magnetem, který přitahoval lidi. Na 700 přihlízejících při jednom utkání – kéž by tomu tak bylo i dnes, kdy zdejší fotbal již oslavil 86. výročí oddílu. Ale tolik diváků nepřijde ani za polovinu sezony. Inu doba je jiná. Pojďme se však nyní podívat na úplný začátek...

Počátky fotbalu ve Slivenci

První zmínky o kopané v Praze jsou z doby přibližně před 120 lety, tedy okolo roku 1891, a třicet let poté se našli nadšenci pro tento sport i ve Slivenci. Byli to většinou mladíci, kteří v té době navštěvovali fotbalové zápasy v Praze, Hlubočepích a na Zlíchově. Protože

První fotbalový tým v roce 1924

ve Slivenci mimo koulení kuželek jiná zábava nebyla, založili kopanou a dochovaný zápis uvádí datum založení 28. 7. 1924.

První ustavující schůze S.K. Slivence se konala v srpnu 1924 v místnosti pana Kasalického za účasti 17 členů. Dne 13. září téhož roku se členské schůze zúčastnilo již 32 členů. Tím byl zájem podchycen a máme

v zápise první zmínku o zápase, který se uskutečnil již následujícího dne, 14. září, v Radotíně na hřišti Rudé Hvězdy, proti SK Vonoklasy – s dovětkem, že tamní klub zapůjčuje hřiště zdarma. Předzápas obstaraly rezervy, jak se tehdy říkalo dnešním B mužstvům.

U kolébky slivenecké kopané stáli tito nadšenci (jména úmyslně uvádíme tak, jak bylo tehdy zvykem je psát – pozn. red.): Havlíček Fr., Volf A., Volf Jos., Věchtík R., Ledvina A., Vaniš Fr., Dvořák Jos., Vančura V., Vácha V., Majer F., Studecký F., Jestřábek J., Červenka J., Görgl J., Kloubek B., Lebeda Jar., Žemlička J., Žemlička Fr., Žemlička A., Blažek J., Zápotocký J., Zápotocký A., Červenka K., Havlíček V., Novotná V., Novák J., Šarboch V., Volf Jan, Čepička V., Šimáček J., Kolín Fr., Ryska V., Bezchleba V., Holeček J., Buňat J., Černý K., Liška O., Stejskal V., Beran Fr., Prchal K., Krahulec K., Najman Fr., Fiala B., Lebeda V., Liška J., Najman K., Křepela F., Žilina Jan, Žilina V. – šéf, dále Hruška K., Hruška A., Plecíty Fr., Müller Jos., Šimáček Jan, Kasalický V., Pašek Jan, Větrovský Jos., Král V., Blažek Fr., Skalický Jan, Vyhnálek Fr., Skalický B., Vácha K., Koutný K., Krotíl F., Procházka B., Zicha V., Zicha Jan, Poc St., Kloubek J., Půlkrábek K., Mareda F., Machač St., Kožíšek F., Zdeněk F., Beránek Fr., Brejcha Zd., Reišner R., Eichler K., Hroch J., Fišer J., Šmejkal K., Suk M., Kohn H., Dlouhý J., Loučka J., Sýkora Jan, Vorlíček Jar.

Tento výčet možná není úplný, neboť zápisy z té doby se nedochovaly všechny a lidská paměť není dokonalá...

Již týden po prvním utkání, v neděli 21. září 1924, bylo otevřeno hřiště ve Slivenci, kde hostovalo mužstvo Rudé Hvězdy Radotín. Před zápasem obdrželi hosté kytici se stuhou a čestný výkop provedl pozdější tajemník obce Josef Soukup. Členové výboru se usnesli, že k samotnému zápasu přívzou hudbu kapelníka Boubína z Kosoře a s průvodem se půjde na hřiště. Po zápase, jehož výsledek není znám, se konala taneční zábava a koulely se kuželky o peněžité ceny. V roce založení fotbalového týmu bylo sehráno osm zápasů s kluby z různých koutů Prahy – s Rudou Hvězdou Radotín, s Vonoklasy, Řeporyjemi, Libuší, Záběhlíci, Zbraslaví, Hlubočepy a Strašnicemi. V jednom

z prvních protokolů schůzí je zaznamenán úsměvný návrh jednoho člena, který doporučuje, aby člen, který opustí schůzi a jde hrát v karty, zaplatil pokutu 5 Kč. Dále pak doporučuje, aby ten, kdo bude při tréninku přistižen že kouří, zaplatil 4 Kč pokuty.

Druhá valná hromada se konala v lednu 1925 za účasti 39 členů. Zpráva matrikáře říká, že počet členů stoupl na 60. Mezi těmi zakládajícími se stokorunovým vkladem jsou uvedeni: Skupina zemědělských dělníků, politická organizace strany Komunistické, Sbor dobrovolných hasičů a vzájemně se podporující spolek Svornost. Brzy poté se konal první ples klubu, dne 1. února 1925, s výtěžkem 947,91 Kč. V roce 1925 byl Slivenec zařazen do mistrovství 4. třídy a utkal se s kluby Český Lev Kralupy, Viktorie Kolín, Viktorie Bubeneč, Admira Praha, R.H. Vyšehrad, Čišnický S.K. a Úředníci Vinohrady. Poslední květnový den toho roku bylo otevřeno druhé hřiště na pozemku pana Winternitze za Slavíkovou zahradou.

Soupeřem při utkání byl S.K. Zlíchov, a tak jak se to již tehdy pomalu stávalo obvyklým, tým v upomínku obdržel vlajku. Proktorem byl pan Josef Dlouhý, kterému byla předána kytice se stuhou. V srpnu, tedy již po roce existence, byly vydány první klubové odznaky. V roce 1925 sehrál S.K. Slivenec 36 zápasů, ale jak se umístil v mistrovské soutěži, není známo.

V roce 1926 se již uvažovalo o založení dorostu. V protokolech z té doby se vyskytují stížnosti na špatně upravený povrch hřiště, a proto bylo usneseno, že „každý člen jest povinen v sobotu

odpoledne a v neděli dopoledne pracovat na hřišti“. Čili nic nového pod sluncem, předchůdce pozdějších brigád zde byl již před 80 lety. V jednom z dalších zápisů z téhož roku se dočítáme, že „*Václavská zábava nic nevynesla a byl dán návrh, aby se další zábava konala o Sliveneckém posvícení při hudbě plechové a o pěkné hodině, která se tehdy všude na vesnici držela při štrajchu*“. Během sezony hráli Slivenečtí v mistrovství v kopané s osmi soupeři a výkonnost i výsledky byly velmi rozdílné a na postup do vyšší třídy nestačily.

V roce 1927 začal slibnou dráhu zdejší fotbalový dorost, byl úspěšný a porazil bývalou Čafku-Vinohrady, AFK Vršovice, dnešní Bohemians, Břevnovský S.K. a Nuselský S.K. V poháru dr. Stránského se dokonce probíjaval až do finále. Avšak v následujícím roce skončila smlouva o pronájmu hřiště. Zápas se

pak většinou konaly na hřištích soupeřů a výsledky byly samozřejmě slabší, návštěvy nedostatečné a příjmy upadaly. Hráči se stále méně scházeli, někteří odešli do klubů okolních obcí, a to byl konec S.K. Slivenec – ne však zdejšího fotbalu.

Založení AFK

V roce 1931 nastala nová éra kopané ve Slivenci. K původním zakládajícím členům, kteří nemohli na kopanou zapomenout, přistoupili mladší a pod hlavičkou AFK se činnost znovu rozběhla. Ke kormidlu – v čele s předsedou Jindřichem Morsteinem, Havlíčkem Fr., Pecháčkem J., Vršníkem L., Mlsnou V., Slukou R., Šedivým J., Soukupem J., Rybáčkem J., Lesákem J., Rejříkem F., jako členy výboru – nastoupila nová garda hráčů, jejichž jména jsou dnes pojmem, tehdy byly u soupeřů postrachem. Byli to pánové Žilina Fr., Vejvoda J., Zemlička A., Kostílek F., Stibůrek K., Mlsna J., Cicvárek Vl., Volf Fr., Houda

Tým AFK v roce 1933 (archiv paní Červenkové)

Mir., Kulíšek Jos., Hájek O., Janovský Fr., Vraný O., Lebeda Zd., Feřtl V., Feřtl Jos., Černý V., Volf Jan, Novák Jar., Šaldovský L., Reichl V., Stejskal K., Studecký F., Šedivý V., Cicvárek Jos. a ještě mnoho dalších. Zápas se hrály na pozemku, který týmu půjčil pan Dlouhý. Členů bylo v té době 62 a schůze se konaly v restauraci U Křížů. Na konci mistrovství se Slivenec umístil na 4. příčce.

K roku 1933 se váže vzpomínka na obětavost hráčů i vedoucích, kteří v den svátku naší samostatnosti šli pěšky k zápasu do Suchdola. V tom roce bylo získáno nové hřiště na pozemku paní Kryštůfkové a pana Kaliny. Každý člen měl na novém hřišti odpracovat 50 hodin, a pokud tak neučinil, měl zaplatit za každou neodpracovanou hodinu 1 Kč. V mistrovské tabulce pro rok 1934 jsou uvedeny kluby, s kterými se hrálo: Chrástany, Nebušice, Hagibor, Sparta Žižkov, Čechie

3, Zličín, Zbuzany a Železničáři Praha; jen doplňme, že slivenecký AFK obsadil 6. místo. Z dochovaných zápisů je také zřejmé, kteří hráči sehráli největší počet zápasů. Figurují tu jména Volf Jan, Vejvoda Jos., Mlsna Jos., Cícvárek Jos., nejvíce gólů vstřelil Ctibůrek K., Mlsna Jos., Janovský Fr., Vejvoda Josef a Žilina František.

V zimě, když se nekonaly fotbalové zápasy, hrálo se pod hlavičkou AFK divadlo, o něž se zasloužil zejména pan Pišvejc. Ale i v zimních měsících byly uspořádány pohárové zápasy, kterých se AFK pravidelně zúčastňoval v Hlubočepích; v letních měsících se hrály pohárové soutěže ve Slivenci za účasti Chuchle, Lochkova a Barrandova. V roce 1934 klub o pouhé dva body nepostoupil do vyšší třídy. Tak jako každoročně, také v roce 1935 se pořádal karneval s názvem „Zájezd AFK do Afriky“. Avšak „Afrika“ tentokrát vůbec nepomohla pokladníkovi, který oznámil stav účtu, tedy dluh ve výši 8372,95 Kč, což byla v těch

V roce 1938

letech částka na pováženou. Upomínka stíhala upomínku, o své peníze se hlásila župa, záložna, sdružení autorů, cukrář Kouba z Řeporyj a další.

V další sezoně (r. 1936) A mužstvo zaválelo a předseda poděkoval hráčům za postup. Sám však pro zaneprázdnění přenechal svou funkci Fr. Havlíčkovi. Mistrovství bylo zahájeno se soupeři zvučných jmen a zápasy s nimi nebyly lehké. Mezi hráči A mužstva, kteří v tom roce hájili barvy AFK, se objevilo jméno Oty Volfa, který začal hrát v 16 letech. Další protokol z valné hromady roku 1937, sepsaný učitelem Karlem Černým, informuje o „hlubokém depresivním stavu oddílu“. Časté přesuny a výměny funkcionářů, jejich rezignace, špatná docházka k zápasům a velký tíživý dluh, to vše dělalo velké starosti tehdejšímu vedení. Není možno přehlédnout úžasnou houževnatost několika jedinců, kteří si i přes své osobní starosti dovedli najít čas a pokusili se udržet AFK při životě. Dětské karnevaly, karnevaly pro dospělé, besídky, dětská divadelní představení i divadlo pro dospělé byly pro klubovou pokladnu mnohem větším přínosem než

vstupné při zápasech na hřišti. Do čela výboru byl zvolen jako předseda Miloslav Kříž. Starostů nebylo, slivenecká kopaná přesto žila dál.

Valná hromada v roce 1938 nás ústy svého pokladníka seznamuje se starou bolestí, neutěšenou hospodářskou situací klubu. A mužstvo se prý nedostavilo

„Neděle 14. srpna 1938 zůstane v dějinách malé obce Slivence nedaleko Prahy slavným dnem. Místní hudebníci od samého rána vyhrávali na návsí...“ tak se psalo v dobovém tisku v článku *Jak Sliveneček uvítal svého nového občana. Šlo o Josefa Bicana, vídeňského Čecha, jemuž po připojení Rakouska k německé Říši hrozilo přerušení slavné kariéry fotbalisty. Slavia sice jednala o jeho „převzetí“, ale obec Sliveneček rychleji splnila nutné formality. A tak se J. Bican stal občanem Slivence, což bylo třeba oslavit. Jak jinak než zápasem se Slavíi*

Starosta Bedřich Růžička vítá slavného útočníka

Veliký průvod doprovázel hráče Slavie na hřiště

Nadšení diváci sledují přátelský zápas se Slavií

ke třem mistrovským zápasům a utrpělo největší porážku za dobu svého trvání, v poměru 22:0 od Čechoslovanu Žižkov, jelikož prý nastoupilo pouze s osmi hráči. Dne 28. dubna 1938 byl zvolen na předsednické místo nezapomenutelný Karel Müller, který byl velkým přínosem pro tehdejší AFK. Zejména jeho přímost, smysl pro důslednost, svědomitost a zodpovědnost při plnění všech svěřených úkolů, což vše bezpodmínečně požadoval i od svých spolupracovníků, pozvedl klub opět nahoru.

Štěstí podalo ruku sliveneckému fotbalu v srpnu roku 1938, kdy jeden z nejúspěšnějších hráčů v historii Československé kopané, Josef Bican, dostal domovskou příslušnost ve Slivenci. Na oplátku za to sehrála S.K. Slavia Praha, jejímž členem byl „Pepí“ Bican, v kompletní sestavě přátelské utkání s naším AFK Slivenec. Za Slávku nastoupili Plánička, Bokšay, Černý, Bouška, Průcha, Nožič, Kopecký, Horák, Šimůnek, Bican, Bradáč, Vytlačil – co jméno, to eso. Slavia se v té době honosila titulem finalista Středoevropského poháru. Za AFK Slivenec hráli Feřtr, Vejvoda, Stejskal, Bejlek K., Feřtr Jar., Žilina Fr., Volf Jan, Lebeda St., Volf O., Cícvárek B. a Bartoníček L. Slavia předvedla ukázkový fotbal a před návštěvou 3000 diváků zvítězila 13:1. Aby mohla být popsána

Výstřížek z novin, popisujících slavný srpnový den roku 1938 ve Slivenci

velká sláva tohoto utkání, potřebovali bychom stohy papírů... „A bylo nám hej, pokladník se usmíval. Poplacený byly všechny dluhy, mužstvo obléknuto a obuto a na valné hromadě hlásí pokladník hotovost 1921 Kč. Františku Havlíčkovi byla předána vlajka s věnováním za obětavou práci pro klub. Sekretář seznamuje členstvo s vylosováním jednokolového mistrovství s oddíly: Litovice, Řepy, Zličín, Jinonice a Slavoj Košire.“

V červenci 1939 odešel navždy oblíbený hráč a přítel František Volf, jehož rakev donesli spoluhráči v dresech až ke hrobu. Hned po smutečním obřadu se odjíždělo k mistrovskému zápasu do Litovic. V srpnu téhož roku doprovodili na poslední cestu také mladého a nadějného hráče Stanislava Lebedu.

V roce 1940 A mužstvo vykopalo 2. třídu. V tom roce začal pracovat ve výboru J. Smolík. Tehdy vypořel nájem a AFK Sliveneč byl opět bez hřiště. „Tak jsme se stali kočovnými fotbalisty bez vlastního hřiště a prostředí. Mistrovské zápasy jsme hráli v Braníku, Radotíně, Chuchli, Ořechu, Hlubočepích, Řeporejích, prostě, kde bylo hřiště volné, díky pochopení naší situace spřátelených klubů. Nutno však dodat, že vše se odehrálo v době protektorátu, kdy Německo bylo ve válečném stavu a nám Čechům žádné pohonné látky přidělovány nebyly. K zápasům se chodilo pěšky, v nejlepším případě jezdilo vlaky. Žádný z tehdejších hráčů nepoznal, co je domácí prostředí. Nedovedeme dnes správně docenit, co lásky v srdcích hráčů muselo být, aby neděli co neděli po dobu 5 let šli hrát kamkoliv. Těžko by se spočítalo, kolik kilometrů za ta léta ušli. Jen oni sami a hrstka věrných fandů, která je každou neděli doprovázela, věděla něco o hladu a žízni, když v té době vše bylo na lístkový příděl. S těžkým srdcem jsme v tomto roce odprodali ohradu z bývalého hřiště, která si vyžádala velké oběti za nichž byla postavena. Větší a zarmucující událostí bylo, že jsme opět sestupovali do 3 třídy, kdy jedna desetina bodu nás připravila o 2 třídu. Přes tyto skutečnosti se výbor spolu s hráči semkl ještě více a pracovalo se a hrálo dál.“

V letech 1941/1942 se umístil AFK ve středu mistrovské tabulky mezi kluby Řeporyje, Řepy, Motol, Philips, Ořech, Dušníky, Dobříč. Avšak v roce 1942 byli na práce do Německa totálně nasazeni hráči Cícvárek Vl., Věchtík Jar., Tomšů Vl., Kolín O., bratři Haladové, Ledvina Jan, Volf O., Oves Č., Petrolín V. a mnozí další. Loučení bylo velmi těžké, protože nebylo jisté, zda se v pořádku vrátí zpět. Hráči na svůj klub nezapomněli a s ostatními byli v písemném styku. V důsledku vyhlášeného výjimečného stavu v souvislosti s atentátem na R. Heydricha byl vydán zákaz sportovního dění, včetně schůzí. Poslední schůze konaná v době okupace je podchycena v protokolu

sepsaným Vl. Zikánem dne 7. října 1942. „Kopané jsme však zůstali věrni. Okupanty vydaná nařízení se obcházela, jak bylo možno. K. Müller se v tom dobře vyznal. Čekali jsme na dobu osvobození a znali jen jedno – kopanou, která zakázána nebyla. Potíž byla s inventářem, který se rychle opotřebovával a nový nebyl k sehnání. Žádný nedovede docenit funkci tehdejšího správce inventáře, zesnulého J. Šimáčka, který v těch nehorších dobách, kdy nebylo ani dostatek pracích prostředků, dovedl se svojí manželkou zařídit, aby hráči nastupovali v čistých dresech, třeba vyspravovaných. Největší potíž činily kopačky, které se vyspravovaly vším možným.“

Poválečné období

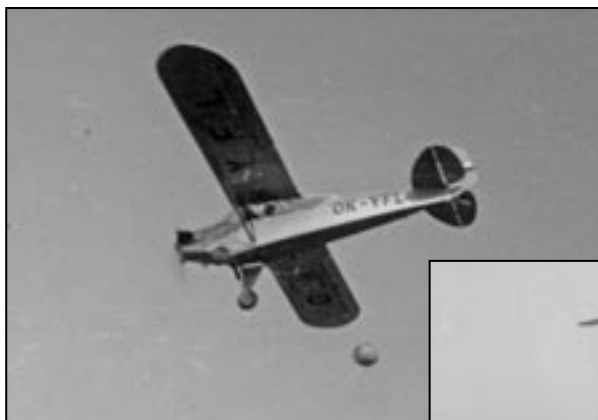
Po válce fotbalisté na valné hromadě dne 15. července 1945 vzpomněli na ty členy, kteří zahynuli v době okupace, V. Černého st., K. Červenky, Jendy Volfa a Jos. Soukupa, jenž zemřel brzy po osvobození. Naopak radostnou zprávou bylo získání pozemku ke stavbě hřiště. Úprava hrací plochy si pak vyžádala mnoho práce a času. V roce 1946 výbor doplnil Jos. Cícvárek a v červnu byl uspořádán sportovní den. Hrála se odbíjená, konal se štafetový běh a běh na 5 km. Dne 10. června 1946 Sliveneč hostil jedenáctku internaci-

Dorostenci v roce 1946. Zleva Soukup, Starec, Drtina, Šimáček, Zýcha, Leština; klečící Morstein, Novák, Vystyd, Janáček a Stříbrný

onálů v čele s J. Němcem, A. Pučem, K. Podrazilem a dalšími proslulými hráči. Sliveneč prohrál 5:3; za hosty všech pět branek vstřelil bývalý postrach brankářů Toník Puč. Na podzim (za éry trenéra Fr. Nováka) postoupilo A mužstvo do 2. třídy, nejlepšími střelci sezony byli Burle V. se 33 brankami, Trnka Jar. S 29, Volf O. s 21, Halada V. s 18 a Vejvoda Jos. s 9.

V roce 1947 vzrostl zájem o kopanou a počet členů klubu se zvýšil na 208. Dne 16. srpna téhož roku se ve Slivenci uskutečnil díky spolupráci s Jiskrou Hlubočepy a jejím sekretářem B. Kloubkem legendární první mezinárodní zápas se Slovanem Vídeň. Výsledek byl 6:5 pro Slovan. Naše branky vstřelili O. Volf tři a po jedné Kadeřábek s Trnkou. Čestný výkop provedl Josef

Zápas se Slovanem Vídeň začal neobvykle – výkop provedl Josef Bican míčem shozeným z letadla. Předávání vlajek před zápasem (vlevo uprostřed). Obě mužstva pózují fotografům. Na zápas se přišlo podívat mnoho sliveneckých fanoušků (zcela dole)

Bican míčem, který před utkáním shodila z letadla na hrací plochu žena, jejíž jméno není zaznamenáno. Dodnes slavnou akci zprostředkoval příznivec sliveneckého fotbalu, bývalý kapitán letectva. Záštitu nad zápasem převzal MNV v čele s předsedou Sailerem. Ve stejný den byla Josefu Cicvárkovi předána upomínková vlajka za 500 zápasů v barvách Slivence.

V září se odstěhoval do pohraničí předseda K. Müller a za jeho zásluhy o kopanou dostal stříbrné pouzdro na cigarety s věnováním. Na valné hromadě v roce 1948 obdržel lékař dr. Sehaak zasklený lept města Prahy za bezplatné lékařské prohlídky našich hráčů.

Vzhledem ke sjednocování tělovýchovy v celé ČSR byl AFK dne 21. dubna 1948 sloučen s tělovýchovnou jednotou Sokol ve Slivenci a přejal hlavičku „Sokol

Slivenc oddíl kopaná“. Na podzim roku 1948 se hrálo mistrovství pouze jednokolově, přičemž šlo o náhradní soutěž, kdy nikdo nikam nepostupoval. V roce 1949 oddíl splatil částku 15 000 Kč, kterou si vypůjčil u místní kempeličky tři roky předtím na postavení kabin.

Ačkoli se ve sjednocené tělovýchově mělo sdružit více oddílů v místě dohromady, stal se opak. Objevilo se mnoho nových klubů založených při závodech, které nad nimi měly patronát. Tím se zvýšil počet oddílů a rozšířily se třídy. Do těch vyšších byly zařazeny oddíly, které nad sebou měly patronát nějakého závodu, a protože ve Slivenci v té době žádný větší podnik nebyl, byl zařazen do 3. třídy, oddělení N, v Tyršově kraji s dalšími oddíly. Tato hluboká nespravedlnost se dotkla hráčů natolik, že se takzvaně do toho dali, a než skončil rok, vykopali zpět 2. třídu. Zasloužili se o to Pařízek V., Cicvárek Jos., Feřtr Jar., Starec K., Vácha O, Halada V, Šimáček L., Volf O, Zima Jar., Trnka Jar. a Míla Dvořák – za vedení náčelníka Fr. Janovského. Celkem 22 zápasů této mistrovské soutěže bylo vyhráno, třikrát se remizovalo a přemohitele našli pouze v Horoměřicích. Přiděly dával Slivenc pěkné, jak napovídá například skóre 130:34 v jeho prospěch.

V roce 1950 požádal o zproštění funkce pokladník V. Král, který byl pravým mužem na svém místě, totiž těžko a velmi nerad platil. Všechno si několikrát ověřoval, doklady si nechával podepisovat pěti svědky a nerad se loučil se svěřenými penězi. Vydržel ve své funkci sedm let a fotbalisté mu poté vyjádřili veliký dík. Na jeho místo byl zvolen Vlasta Cicvárek, který šel ve šlépějích svého předchůdce. Dostal-li někdo od Václava málo, od Vlasty vůbec nic. Jeho obvyklá odpo-

Starý průkaz zapůjčil pan Poc

věd' zněla: „*nech to na příště, já nemám s sebou peníze*“.

V polovině roku 1950 se vrátil do Slivence bývalý předseda K. Müller a ujal se opět místa předsedy. V mistrovské soutěži skončil Sliveneč na 4. místě, v čele se umístil Vyšehrad, Čechie I, Mitas XX. V roce 1951 domluvil zdejší bývalý od-

chovanec Jenda Ledvina, který hrál v Kokosu Chodov, přátelské zápasy v Nejdku a v Chodově u Karlových Varů. Z Nejdku si hráči přivezli upomínkovou vlajku a z Chodova vázu zdobenou zlatem a kobaltem. Někteří účastníci na tento zájezd dodnes vzpomínají.

V září 1951 převzal funkci jednatele Míla Forejt a své působení zahájil sepsáním brožurky *Historie kolem buldozeru*, v níž líčí, kolik času a pochůzek si vyžádalo úsilí, než na slivenecké hřiště přijel buldozer a srovnal budoucí hrací plochu. Když buldozer odjel, zůstaly po něm krátery jako po zemětřesení a členům klubu nezbylo nic jiného, než vzít do rukou nářadí a povrch upravit. Ještě hodně dlouho pak fotbalisté na Mílu volali: „*Haló, Mílo, vobjednej zas nákej buldozer*“.

Přibližně v té době končila mistrovská soutěž, v níž Sliveneč stanul na špici tabulky a probojoval se do finálové skupiny o titul přeborníka okresu Praha Jih. Z těchto zápasů vyšel Sliveneč jako vítěz, když za sebou nechal Štěchovice a Všenory. Získaný titul přeborníka opravňoval klub stát se účastníkem krajského přeboru. Podmínkou však bylo vybojovat si tuto příslušnost s oddíly Příbram, Beroun, Hořovice a Dobříš. Byli to však ostřílenější soupeři a Slivenečti porazili pouze Příbram 6:1. Toho roku bylo jméno Sliveneč v dobrém kurzu. V Berouně hráli fotbalisté před 6000 diváky, v Hořovicích shlédlo zápas 3000 diváků. Na podzim 1951 se stal Slivence velmi populárním, díky odvetnému utkání s Likosem Chodov ve Slivenci, kdy byl zápas zařazen do Sazky.

Na hřišti od roku 1945 do podzimu 1951 odpracovali hráči i funkcionáři 3200 hodin. S proměrováním pozemku před úpravou hřiště si dal velkou práci J. Svatoš, odvoz odkopaného materiálu zdarma zařídili pánové Hájek, Slavík a Žilina a státní statek. Králem střelců se v tom úspěšném roce 1951 stal L. Šimáček

se 47 brankami. Škoda, že po návratu ze základní vojenské služby nedostal ve Slivenci byt a zdejší kopaná tím mnoho ztratila. Dorostenci obsadili v mistrovské soutěži 2. místo. Oporu měli v té době v Běd'ovi Marešovi a Kozlovi ve středu zálohy. Žáci v témže roce sehráli pouze šest zápasů, za to všechny vítězně.

Za celý rok byl oddíl kopané volán pouze jednou k disciplinární komisi a trestem byla jen důtka. Z toho vyplývá, že hráči se chovali velmi slušně. Také předseda oddílu je kladně ohodnotil: „*Ně honbu pro body za každou cenu, ně surovostmi, nadávkami a sprostotami vůči rozhodčím a protihráčům, ale umírněností, klidem a rozvahou bez zbytečných úrazů, které vyrazují závodníky někdy na dlouhou dobu ze sportu i zaměstnání, čímž vznikají rodinám postiženého i celému národu velké hospodářské ztráty*.“

Ve stejném duchu také apeloval na příznivce a diváky. Relace v rozhlase na hřišti byly podobně přednášeny vlastním stylem příznačným pro Václava Halamu, kterému vypomáhal při výchově diváků M. Fores.

Dne 1. června 1953 bylo v důsledku měnové reformy v pokladně klubu místo 6975 Kč pouze 289 Kčs nové měny. Pokladník k dané situaci pouze dodal, že toto mělo přijít, když byly dluhy. V témže roce dorost Slivence porazil rozhodným způsobem soupeře a získal titul přeborníka. O dva roky později se stal novým předsedou místo Karla Mülera, který zemřel v únoru 1955, Jos. Smolík. Dorost se umístil v mistrovství na

Brankář A. Kratochvíl chytal za mužstvo A v padesátých letech

2. místě za S. Říčany, A mužstvo se probojovalo do I. B třídy. Na celoročním aktivu za účasti zástupců okresu i kraje byl klubu předán diplom za postup a jednotlivým sportovcům diplomy a odznaky na stuhách. O postup se tehdy zasloužili: Kratochvíl A., Novák K., Klokán J., Starec K., Tomšů J., Žilina M., Štros V., Volf O., Křížek Zb., Justian Jar., Čepička V., Trnka Jar., oba Dvořákové, Vosmík K., Drtina Fr., Halada V. a Marek M. Jistě stojí za pozornost, že v roce 1956 bylo na hřišti odpracováno 305 hodin, při zvelebování obce 300 hodin, při žních a výmlatu 320

hodin a při pokládání parket v sokolovně 56 hodin. Někteří fotbalisté byli členy Sboru požárníků.

Rok 1957 byl rokem zklamání. V předcházejících letech sestupovaly vždy tři oddíly, ale tentokrát vzhledem k novým pravidlům „jsme byli postiženi sestupem, ačkoliv jsme byli páti od konce. A bolelo to tím více, protože do I. B třídy jsme se probojovali po dobu existence slivenecké kopané poprvé.“ Protože hotovost v pokladně klubu tehdy činila pouhých 60 korun, byla kvůli dalšímu příjmu uspořádána velká tombola s první cenou, televizorem. Byla neuvěřitelně úspěšná a částka se zvedla až na 3029 Kčs. Tak mohla být postavena velká vjezdová vrata na hřiště. O postavení kamenného sloupu se velkou mírou zasloužil Jan Čuřík. Ostatní členové odpracovali 1457 hodin, z nichž nejvíc a dokonce na úkor své dovolené J. Smolík, T. Vlk a K. Novák. Dorostenci, s nejlepším střelcem A. Holečkem, obhájili své prvenství v mistrovské soutěži.

V roce 1958 rezignoval na funkci správce majetku vždy pečlivý Antonín Vácha, který se vzorně staral o výstroj mužstva. Vždy se skvěla čistotou a mnoho oddílů v okolí nám pana Váchu závidělo. Funkci převzal Josef Halama, kterému obětavě pomáhal jeho bratr Jan. V létě byly kolem hřiště vysázeny topoly. V srpnu zemřel jeden z prvních zakládajících členů klubu, František Havlíček. Jeho práci pro českou

Rok 1959

kopanou si ve Slivenci připomínají dosud. Necelý rok poté odešel také Josef Halama. Během roku 1959 byly zahájeny přípravné práce k oslavám 35 let trvání klubu. První příspěvky na tzv. jubilejní fond zaslalo JZD Slivenec, Sbor požárníků, K. Starec st. a Spolek chovatelů poštovních holubů. Byly zbourány staré kabiny, aby se mohlo přikročit ke stavbě nových. Dvanáctičlenná skupina se zúčastnila brigády na úpravě místního hřbitova. Jenda Janáček se svými malými svěřenci-žáky provedl povolenou bouračku domku u školy a očištěné cihly se použily při stavbě nových kabin. Další staré cihly byly dovezeny z Barrandova a ty čistily děti ze školy, „ku kteréžto práci je vodil a nabádal nás příznivec učitel J. Vácha.“

Diplom obdržel pan Hojer v roce 1960 při oslavách 35. výročí založení sliveneckého oddílu

Výroční členské schůze v roce 1960 se zúčastnil velký počet členů. Práci oddílu s velkým uznáním ocenil předseda MNV V. Sternberg, další zdravotní pracovníci za sbor rozhodčích oblíbený V. Rébr, za požárníky K. Šimon a za chovatele holubů V. Feřtr. V měsíci Československo-sovětského přátelství byla také vyhodnocena jako první (s odměnou 200 Kč) vývěsní skříňka oddílu, kterou měl na starosti, kromě dalších funkcí, K. Novák. Žáci toho roku obsadili jen střed tabulky, ale pochvala jim patřila za 334 odpracovaných hodin při budování sportoviště. Dorost se pod vedením J. Čermáka umístil na 2. místě. Také A mužstvo vedl náčelník Fr. Novák dobře a podařilo se mu obsadit na konci jarního kola 1960 první místo. Potom postoupilo do I. B třídy. Zasloužili se o to hráči: Žilina M., Novák K., Volf O., oba Dvořákové, Kadeřábek Vl., Vlk Z., Kratochvíl A., Tomšů J., Vosmík K., Morstein J., Trnka Jar., Čepička V., Hojer Petr, Štros V. a Kříž T.

Pro oddíl bylo jistě přínosem, že mu v roce 1960 odpadly starosti s úhradou nájemného ze hřiště a nemusely se ani „platit škody způsobené pošlapáním obilí sousedům, když se hledal zakopnutý míč za ohradou. Ovšem nic by nám nepomohla pomoc poskytnutá MNV, kdyby nebylo široké základny obětavého a pracovitého členstva...“ V červenci se v rámci oslav konalo nejen jubilejní zasedání s nezbytnými projevy

v přeplněném sále – tehdy pohostinství Jednoty u Žiliny, ale také turnaje kopané žáků, dorostu i A mužstva. Nezapomnělo se ani na staré pány. Dne 31. července, což byl hlavní den oslav, ve Slivenci hostovali junioři Dukly Praha. V čele se sliveneckým odchovancem A. Holečkem předvedli exhibiční hru a vysoko zvítězili nad naším A mužstvem 14:4.

V roce 1961 se pokračovalo ve výstavbě hřiště a dlužno podotknout, že JZD Sliveneček se postaral o oblečení jednoho mužstva. Hráči A mužstva zakolísali a skončili na podzim na posledním místě. Ve

Před utkáním se Spartakem Radotín v roce 1962 na hřišti soupeře

výroční zprávě se v roce 1962 dočteme, že žákovské družstvo nemělo žádná finanční vydání, k zápasům dojíždělo na kolech a občerstvení si platili žáci sami; v pohárovém turnaji v Lochkově obsadili 2. místo a v mistrovské soutěži skončili třetí. Dorost obdržel jako přeborník okresu od OV ČSTV plaketu a hráči diplomy. A mužstvo skončilo na 8. místě.

Sbírka odznaků AFK Sliveneček se postupně pěkně rozrostla

V roce 1963 odstoupil na vlastní žádost z funkce předsedy po předlouhých letech Jos. Smolík a na jeho místo nastoupil B. Růžička. Mužstvo se postupně začalo omlazovat a nastoupila další, v pořadí třetí generace. V tomto roce počaly ve výboru pracovat dvě ženy: Podzemská Fr. a Příbylová B., které po dobu

své činnosti vykonaly mnoho užitečného. O sbírku sportovních odznaků, kterou založil B. Svoboda se začal starat J. Hajrovský. V roce 1974 již obsahovala 141 kusů včetně několika unikátů.

Následující sezonu se sliveneckým fotbalistům příliš nedařilo, ale úspěšně pokračovala výstavba kabin a úprava hřiště. K poslednímu odpočinku sportovci vyprovodili Stanislava Podzemského, který jako člen výboru prokázal kopané výborné služby. Ani rok 1965 se neobešel bez bolestné ztráty, když se v lednu Slivenečtí rozloučili s Fr. Žilinou, který začínal jako dorostenec ve dvacátých letech, pokračoval v A mužstvu jako dlouholetý výborný hráč, později jako předseda a až do svého skonu jako člen výboru. Ve výboru potom pracovali Kratochvíl A., Vosmík K., Novák K., Kostecký St., Halama V., trenér a vedoucí A mužstva Volf O. a Mareš B., vedoucí dorostu Čepička V., vedoucí žáků Vlk T.

Jak tehdy bývalo nezbytné, každoročně se členové oddílu museli v dresech účastnit oslav 1. máje. Na schůzi výboru si jednou správce pokladny postěžoval: „Zábavu májovou jsme pořádali, na ní prodělali a obsah pokladny se rovná nule“. Také proběhl sběr železného šrotu, kdy fotbalisté odevzdali 3950 kg železa. Nezbytnou součástí činnosti klubu byla ještě účast na brigádách v rámci MNV a při výstavbě kabin. Pro vylepšení stavu pokladny byly pořádány taneční zábavy a tradiční karneval. O posezení hrací plochy se v roce 1965 staral Václav Černý, ale žákům se příliš nevedlo a dorost skončil na předposledním místě a sestoupil do 3. třídy, A mužstvo skončilo také na předposledním místě. Roku 1966 chyběly „áčku“ k udržení ve skupině jen tři body, a proto k velké lítosti všech po sedmiletém působení v této třídě sestoupili. Do mistrovské soutěže 4. třídy bylo přihlášeno B mužstvo, které uspělo a na podzim skončilo na 4. místě.

V roce 1967 vstoupil do čela oddílu kopané dlouholetý pracovník S.K. Lety, který se do Slivence přestěhoval, pan B. Řezníček. Během následujících sezon se hráčům vedlo střídavě úspěšně a v roce 1969 je St. Kostecký nabádal k lepším výkonům, neboť i návštěvy na hřišti byly slabé. „K. Novák, aby se nenuřil, byl zvolen referentem kulturní komise s Fanyňkou Podzemskou. Jaký kladný poměr mají naši důchodci ke kopané je vidno z toho, že mezi sebou ve prospěch oddílu vybrali 300 Kčs, za což jim bylo poděkováno.“ Podzim 1969 zastihl A mužstvo v soutěži na 2. místě a B mužstvo na 5. místě. Dorost se ke konci roku usadil na špici tabulky bez ztráty bodů a žáci skončili na 3. místě. Díky vynaložené dlouhotrvající práci při stavbě kabin a klubovny bylo vše dokončeno a dne 12. května 1969 se zde začalo schůzovat. Co se ten večer na oslavu tohoto záslužného a užitečného díla

popíjelo, protokol z této schůze, napsaný K. Vosmíkem, neuvádí. Po skončení sezony byli za příkladné vystupování na hrací ploše odměněni knihou Zach Jos. a Podzemský Zd., jako nejúspěšnější střelec Kadeřábek Milan, syn kanonýra Vlasty z minulých let. Vedoucí žáků St. Kostelecký pochválil K. Nováka mladšího za bojovnost a obětavost a uvedl, že jde ve stopách svého otce. A mužstvo skončilo v soutěži 1969/1970 na 2. místě, B mužstvo na pátém, žáci byli opět třetí a dorost osmý.

V roce 1970 to byli opět žáci za vedení St. Kosteleckého, kteří byli pochváleni za vzornou docházku na tréninky a dobrou sportovní morálku. To se projevilo

také ve výsledcích, takže na podzim obsadili 2. místo. A mužstvo se stalo vítězem okresní soutěže o Čsl. Pohár, poté co, ve finále remizovalo se S. Štěchovice 3:3 a na pokutové kopy zvítězilo 5:4. V mistrovské soutěži na podzim získalo 10 bodů.

V následujícím roce byli nejúspěšnějšími střelci mezi

žáky Jar. Beneš, O. Vácha a Šternberg. Dorost, do kterého byli přeřazeni Novák K. a Kadeřábek M., si zase vedl dobře. B mužstvo se umístilo v polovině tabulky, A mužstvo bojovalo se střídavými úspěchy a skončilo na 9. místě. Nejlepší střelci byli Červenka J., Jecha St., Klíma V.

Vlajčka TJ Sokol Sliveneč 1924–1974

Avšak v soutěži slušnosti stanulo A mužstvo na špici tabulky. To, že se vyplatí hrát slušně a nevést rozprávkou s rozhodčími, se opět brzy prokázalo, když v dalším roce OV ČSTV odměnilo mužstvo kompletní fotbalovou výstrojí. Slivenecké „béčko“ následovalo A mužstvo a skončilo v této uznávané soutěži na 1. místě. Horší to bylo v soutěži o body, tam skončili záložníci na místě opačném. Ještě dorostenci se nakazili od dospělých „a v té slušnosti byli také na 1. místě“.

Žáci, svěřenci St. Kosteleckého, obsadili v mistrovství 1971/1972 druhé místo. Na podzim skončili na 1. místě s plným počtem 16 bodů a pohledným skóre 48:5. Jejich vrcholným úspěchem bylo získání

Žáci v roce 1970

titulu v turnaji v malé kopané, pořádané SSM, za spoluúčasti školního výboru ZDS. Předcházely tomu kvalifikační zápasy v okrese Praha-západ. V krajském kole, které se hrálo v Příbrami, získali též první místo

V roce 1974

a nastupovali jako vítězové a zástupce středočeského kraje do Národního kola v Praze-Vršovicích k semifinálovým zápasům se soupeři z krajů Východočeského, Severočeského a Severomoravského. Jako vítězové postoupili do finále. V utkáních – s Jihomoravským

krajem, zastoupeným ZDŠ Nesešív, se Severomoravským krajem, ZDŠ Olomouc a Západočeským krajem, ZDŠ Perník – našli přemožitele pouze v tom posledním. Přes tuto porážku zůstali na nejvyšším vrcholu a obdrželi putovní pohár pionýrské organizace SSM věnovaný Českou ústřední radou. Každý z kluků dostal zlatou medaili, diplom a sportovní brašnu Botas a všichni dohromady kopací míč. Trofeje a dary předával na besedě konané na závěr držitel Zlatého míče Josef Masopust.

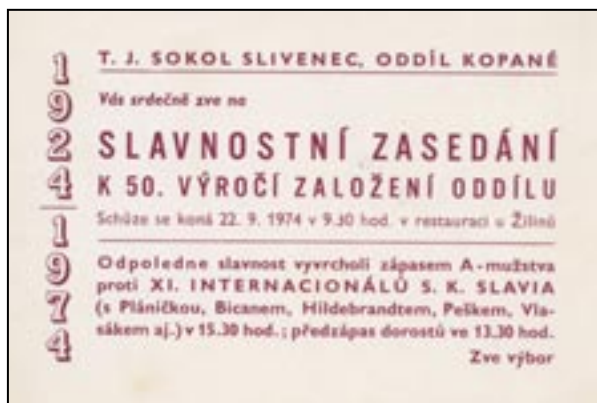
Na tomto jedinečném úspěchu se podíleli hráči: Beneš, Bachroň, Čuřík, Beihilf, Jenco, Moudřich, Kolín, Půlkrábek, Podzemský, Vavřínek, Trávníček, Vosmík V., Vosmík M., Stockinger, Šternberk, Šinágl, Vácha O. a I. Nelze přehlédnout obětavou práci St. Kosteleckého a trenéra nejmladších S. Jecha.

Léta 1974–1976 znamenala návrat odchovanců St. Jechy, Oty Volfa ml., Cicvářka a brankářský přestup

Byl vybojován postup do I. B třídy

Jar. Kubína. Z pohledu fotbalových výsledků se nic významného neudálo a všechna mužstva zůstala ve svých třídách. V roce 1977, po dvou letech, byl vybojován postup do I. B třídy. Pod vedením trenéra O. Volfa st. jej vybojovali: Červenka Jindř., Cicvářek Jan, Znamenáček Mir., Jiráček P., Skalický Jar., Maroušek J., Volf O. ml., Starec K., Jecha St., Bachroň K., Štenberg J., Vlček Fr., Frank V., Kubán J., Pinkas A. Nutno zdůraznit, že postup do I. A třídy unikl mužstvu o pouhý jeden bod. V tom roce byl poprvé vybojován i Lochkovský turnajový pohár, což se podařilo ještě v následujících čtyřech letech.

Ze slavnostního zasedání funkcionářů i fotbalových příznivců v roce 1974

Mužstvo kolem roku 1985

V roce 1977 se stal předsedou klubu Bedřich Růžička. V roce 1979 A mužstvo poprvé v historii postoupilo do I. A třídy. Byl to jeho druhý postup během tří let, který vybojovala stabilizovaná sestava uvedená o pár řádků výše. Ostatní mužstva zůstala v rozehraných třídách. Potom začal působit jako druhý trenér „áčka“ Ota Volf ml. a to obsadilo ve své nové třídě 3. místo.

Ale přišel rok 1981, kdy A mužstvo skončilo na 13. místě, přesto se však v soutěži udrželo.

Rok 1982 byl úspěšný pro B mužstvo, které vybojovalo postup do druhé třídy. Na tomto úspěchu se podíleli hráči: Moudřich J., Drmla F., Soukup H., Henych J., Vosmík M. a V., Podzemský Z., Novák K., Kotaška V., Kulíšek M., Růžička, Beneš J., Kos M.

Slivenecké „áčko“ si polepšilo a soutěž skončilo na 10. místě, rok nato již na 3. místě s 29 body a skórem 34:34, což je považováno za veliký úspěch. Kromě toho zdejší odchovanec R. Bedlivý jakožto dobře ohodnocený hráč přestoupil v roce 1983 do mužstva Bohemians, za rok ho následoval Tomáš Tomšů.

Rok 1985 byl předzvěstí krize kopané ve Slivenci, což se projevilo brzy nato, když sestoupila všechna mužstva. Také v Lochkovském turnaji končí v roce 1987 na historicky nejhorším místě, tedy poslední. Celý klub žije záchranou I. B třídy, na jaře „áčko“ získalo 17 bodů a v soutěži zůstalo. Tím byla zažehnána krize, začal boj o návrat do vyšších soutěží.

V roce 1988 přijelo do Slivence na návštěvu mužstvo z Regensburgu z tehdy ještě „západního“ Německa a na oplátku byli Slivenečtí pozváni k nim.

Opět AFK

Dnem 30. 6. 1990 začala nová etapa kopané ve Slivenci. Po více než 42 letech se osamostatnila a přijala staronový název AFK Slivenec. V květnu se jelo do Regensburgu, kde se hrálo přátelské utkání, a dodnes se na pěkný zájezd vzpomíná.

V polovině nového soutěžního roku 1990/1991 skončilo A mužstvo na 1. místě v I. B třídě začal skutečný boj o postup do vyšší soutěže. V jarním kole vrcholil boj o postup do I. A třídy s mužstvem Libu-

Žáci Slivence v devadesátých letech na hřišti ve Vršovicích

še. Dvě kola před koncem se hrálo o postup na jeho hřišti, ale po doslova heroickém boji Slivenec v tomto důležitém zápase nešťastně prohrál 2:3 a skončil na 2. místě. Velkou radost Slivenci připravili žáci, kteří

postoupili do 2. třídy z 1. místa. Jejich tým tvořili kluci: Mořkovský O., Prkno K., Burda P., Halada R., Jecha St., Novotný P., Starec Martin, Yamani H., Kazda P., Vávra R., Halada J., Čurda M., Jonáš O., Filip L., Filip M., Mořkovský A., Hlaváček J., Starec Michal a Leffler F.

V roce 1992 se sen o postupu splnil, když si „áčko“ vykopalo I. A třídu. Společně postoupil tým Hlubočep. Zde je opět nutno připomenout hráče, kteří měli na postupu největší zásluhu. Byli to: Jiráček Z., Vošický J., Růžička J., Barna M., Lehovec M., Vaněk M., Ryzák A., Procházka M., Palaš P., Podzemský A. a samozřejmě trenér O. Volf. Nakonec se vzhledem ke slučování pražských mužstev ve vyšších soutěžích podařil postup i „béčku“ do 2. třídy. Jeho základní sestavu tvořili tito hráči: Palaš Fr., Boháč J., Janáček M., Zuska O., Starec K., Jozífek V., Vácha O., Pejša J., Růžička B., Lebeda M., Vácha I., Mezera M., Slavík V., Drozný V., Morstein J., Dvořáček P. Bojovnost a nadšení všech hráčů slavily úspěch a oddíl mohl pomýšlet na další vítězství. Na podzim se bojovalo o největší úspěch v historii slivenecké kopané s mužstvem Libuše, za nímž nakonec A mužstvo skončilo na 2. místě, i když na jeho hřišti dokázalo remizovat 1:1.

Rok 1993 začal tradičně Lochkovským turnajem a po dlouhých dvanácti letech Slivenečtí opět vyhráli s impozantním náskokem, když pouze dvakrát remizovali. V mistrovských zápasech jarní části pokračoval boj o postup do Pražského přeboru s mužstvem VTX Libuš. Po 21. kole soutěže, tedy pouhých pět kol do konce, se Slivenec dostal do čela I. A třídy, když měl na svém kontě 35 bodů a Libuš o jeden méně. Ve 22. kole hostil doma před více než 500 diváky právě mužstvo VTX Libuš, ale bohužel toto utkání prohrál 0:2 a soupeř si postup již nenechal ujít. Přesto můžeme 2. místo v soutěžním ročníku 1992/1993 se 38 body považovat za velký úspěch, zvláště proto, že Libuš pak vedla i tabulku Pražského přeboru.

Od roku 1993 hraje slivenecké A mužstvo I. A třídu až do dnešní doby. Je stálým účastníkem této soutěže a soupeři se téměř nemění, jen ti, co postupují a sestupují jsou nahrazeni jinými. Mezi tradiční soupeře patří hlavně kluby z blízkého okolí – Řeporyje, Zbraslav, Chuchle, Zlíchov. Jsou to tzv. derby zápasy, na které chodí více diváků. Znají se mezi sebou, neboť i oni proti sobě hráli a mohou si zavzpomínat na svou éru. Pravidelnými soupeři z Prahy jsou Střešovice, Podoř, Vyšehrad B, Krč B, Braník, Nebušice, Kopanina, Aritma a Stodůlky.

V roce 1993 nás navždy opustili Ota Volf st. a předseda oddílu Pavel Jiráček. Na jeho místo byl na valné hromadě AFK Slivenec zvolen Václav Kotaška. Výbor oddílu pak pracoval v tomto složení: Václav Kotaška – předseda, Stanislav Jecha – místopředseda,

Jarmila Plecítá – ekonom, Zdeněk Košař – sekretář, a členové výboru Josef Pavelka (vedoucí A mužstva) a Ladislav Kácovský (trenér dorostu). V roce 1994 mladší žáky převzal pod svá křídla trenér Ladislav Kácovský. Žáci hráli 2. třídu a skončili na 6. místě, tým se ustálil a v roce 1998 už jako starší žáci postoupili do 1. třídy. V posledním zápase sezony zvíťazili nad mužstvem Střešovic 4:2 a mohli se radovat ze svého úspěchu. Pro nezasvěcené ještě dodáváme, že v tomto ročníku žáci vykopali nejvyšší vítězství v historii slivenecké kopané, když porazili Prahu 25:1! V tomto mužstvu hráli: Kácovský, Hroník, Vecko, Vorbs, Heráň, Sedlický, Kondráš, kteří dnes už úspěšně hájí barvy mužstva dospělých. Dorost hrál do roku 1996 2. třídu a v roce 1997 postoupil pod vedením trenéra Karla Starce do 1. třídy. Ta se ve Slivenci hrála až do roku 2004, ale po podzimní části byla činnost tohoto mužstva pro nedostatek hráčů ukončena. Bylo to o to smutnější, že v roce 2001 se ve Slivenci musela založit dvě družstva dorostu, aby si tak

V roce 2001 xxxxx doplní autor které mužstvo xxxxx

vesničky sliveneckého hráče Josefa Juráska porazila všechny soupeře – Hýskov, Bratronice i Chyňavu.

„Béčko“ hraje se střídavými úspěchy stále 2. třídu a protože nemá problémy se záchranou, dobře plní roli rezervního mužstva. V dubnu roku 2001 se zápas mezi ČZU Praha a Slivencem mohl zapsat

do dějin světové kopané. Což o to, že utkání skončilo 0:0, ale co výsledku předcházelo? Tři neproměněné penalty Slivence v jednom zápase! – to snad žádné jiné mužstvo nedokázalo. Byla to velká ostuda a psaly o tom snad všechny noviny v republice. Čas všechny rány zhojí, a proto dnes už klidně uveďme jména „kanonýrů“: Tomáš Tomšů, Martin Ryzák a Honza Rotsčidl.

Od té doby až do současnosti se nic tak pozoruhodného už nestalo. Všechna družstva hrála

své soutěže bez strachu ze sestupu. Mužstvo A bojovalo v sezoně 2006/2007 o postup do přeboru Prahy, ale porážky 0:2 s Vyšehradem a 1:2 s Nebušicemi ho nakonec odsunuly na 3. místo. Starší žáci získali v roce 2006 zasloužené 1. místo a vybojovali postup

Stará garda – mužstvo A

velké množství fotbalistů vůbec zahrálo. Mladší trénoval pan Kotaška, starší pan Kácovský.

V roce 2000 to na sliveneckém hřišti jen vřelo. Pro staré gardy byl uspořádán turnaj Oty Volfa a Bědy Mareše. Vítězem se stalo mužstvo Slivence, které neztratilo ani bod a cestou k této metě porazilo Čechii Smíchov 3:0, Libuš 4:1 a Lipence 8:0. Dne 18. 8. se konal turnaj Pavla Jiráka pro B mužstva. Vyhrál Lochkov před Řeporyjemi, Chuchlí a Slivencem. Týden nato byl pro žáky připraven 16. ročník memoriálu Stanislava Kosteckého, jehož se účastnily kromě Slivence ještě týmy z Řeporyjí (které se sedmi body zvítězily), Chuchle a Řep.

Pro nejmladší sportovce byla v roce 2001 založena přípravná, kterou si vzal na starost úspěšný trenér mládeže p. Jecha. V prvním roce sice nebyly výsledky přípravy valné, ale již v následující sezoně se děti sehrály a začaly vyhrávat. V létě téhož roku vyhrála stará garda Slivence turnaj v Chyňavě. V rodné

Fotbalisté na soustředění v roce 2004

Mužstvo A v roce 2005

do 1. třídy, ale všichni přešli do mladšího dorostu a vyšší soutěž neměl kdo hrát. Mladší dorostenci byli na základě výsledků z žákovské kategorie zařazeni do 1. třídy, z které však v roce 2008 sestoupili. Přípravka pod vedením trenérů Jaroslava Sedlického a Jiřího Kubáta zatím končí v posledních dvou ročnících na konci tabulky; věříme však, že dobré výsledky se dostaví, neboť chlapi mají chuť a snahu něčeho dosáhnout. Umístění dospělých mužstev je v posledních ročnících celkem stabilní.

Pro budoucí generace uvádíme stručný přehled trenérů sliveneckých mužstev. Mládež od roku 1972 vedli Stanislav Jecha, Karel Starec, Václav Kotaška, Ladislav Kácovský, Pavel Merta, Jiří Růžička, Pavel Palaš, Marek Lehovec, Jaroslav Sedlický, Jiří Kubát a další. U A mužstva se vystřídali Otakar Volf st. a Bedřich Mareš, Otakar Volf ml., Stanislav Jecha, Milan Prošek a Karel Bachroň, Josef Hájek a Karel Bachroň, od roku 2006 ho vede Karel Bachroň a Vladimír Vobořil.

Koncem roku 2006 odstoupil z funkce předsedy oddílu Václav Kotaška, dále Jarmila Plecítá – ekonom a člen výbor Josef Pavelka. V prosinci byl na valné

Antonín Panenka byl hostem ve Slivenci v roce 2007, kdy provedl slavnostní výkop oblíbeného derby mezi Slivencem a Holyní

hromadě AFK Slivence zvolen nový výbor, který začal v lednu 2007 pracovat v tomto složení: Karel Bachroň – předseda, Jiří Růžička – místopředseda, Lubomír Vávra – ekonom, Zdeněk Košař – sekretář a členové výboru Karel Svoboda a Tomáš Tomšů. Správcem areálu je nyní Marek Lehovec.

V roce 2007 firma p. Rouska z Brna zhotovila umělé zavlažování hrací plochy. Bylo to již zapotřebí, protože trávník nebyl kvalitní a hostující mužstva si pravidelně stěžovala, že je zde

„dmoviště“. Děk za podporu patří úřadu městské části. V létě roku 2008 se opravovaly kabiny, přičemž se vyměňovala okna a okapy a byla částečně opravena fasáda, která byla dokončena v roce 2009.

Vzpomínky na nejlepší hráče

Mezi nejlepší fotbalisty Slivence, kteří hráli nejvyšší soutěže, tj. I. nebo II. ligu – středočeskou divizi (tehdy druhá nejvyšší soutěž), patřili tito sportovci:

Antonín Holeček – hrál I. ligu za Duklu a Bohemians, kam odešel ze Slivence jako dorostenec. Byl to vnuk V. Čepičky (sliveneckého cestáře), který hrál již za zakládající mužstvo SK Slivence v roce 1924

Václav Čepička – přišel z SK Hlubočepy do Slivence, kde se v roce 1948 oženil. Jako dorostenec SK Hlubočepy (tehdy třetí nejlepší dorost v Čechách, účastník semifinále) byl velkým talentem, chytal i za reprezentaci dorostu Prahy v roce 1943. V té době o něj projevil zájem SK Slavia a Čechie Karlín, které hrály první ligu. Sehrál s nimi i pár přátelských zápasů. Z přestupu sešlo po jeho odchodu na vojnu, kde v brance VSJ Ruzyň (rezervní mužstvo ATK – dřívější Dukla) chytal celé dva roky. Po ukončení vojenské služby hrál dva roky za TOS Čelákovice v divizi, potom za Slivence. Tady působil patnáct let, až do svých šestačtyřicet let, často s fotbalisty, kteří byli mladší o více než dvacet let. Také hrál za reprezentační jedenáctku Prahy-západ i Prahy-východ.

Ota Volf – jeden z nejlepších a nejdéle hrajících sportovců ve Slivenci. Kopal mimo jiné za reprezentační jedenáctku Prahy- západ a za Slavoj ve II. lize. Potom se vrátil do Slivence, kde později hrál i se svým synem Otou Volfem mladším, což byl další velmi talentovaný hráč.

František Janovský – hrál ve třicátých až čtyřicátých letech minulého století kromě sliveneckého týmu i za Hvězdu Košíře v divizi. Jeho syn Pavel byl také výborný hráč Slivence a později Čechie Smíchov.

Ladislav Šimáček – nejlepší levé křídlo Slivence a nejúspěšnější střelec. Později odešel do Čáslavi, kde hrál v divizi a později působil jako trenér.

Rok 2009

Současný tým „áčka“ muži, I.A třída, skupina B: trenér Karel Bachroň, asistent Vladimír Vobořil, vedoucí mužstva Josef Pavelka, zdravotník Karel Svoboda.

Hráči: Alexandr Jakobe, Pavel Palaš, Jaroslav Sedlický, Tomáš Tomšů, Marek Čureja, Lukáš Ká-covský, Martin Ryzák, Martin Lang, Petr Novák, Jakub Brožek, Jiří Kubát, Miroslav Nykl, Vladimír Vobořil a Radek Taške.

„Béčko“ muži: trenér Lukáš Heráň. Hráči: Pavel Šitina, Jan Slavík, František Palaš, Jan Čapek, Radek Vávra, Marek Lehovec, Jan Tůma, Jindřich Krejčík, Lukáš Heráň, Jan Krátký, Marek Fojtů, Lukáš Zeman, Pavel Roztočil, Aleš Ryzák, Lubomír Vávra, Filip Gottwald, Daniel Černý a Daniel Hájek.

Mladší dorost: trenér Luboš Vávra, asistent Pavel Palaš. Hráči: Jakub Jonáš, Filip Toman, Tomáš Majtner, Lukáš Sleboda, Josef Suchánek, Lukáš Čermák, Martin Turek, Filip Marek, Pavel Palaš, Adam

Kudlák, Michael Jirsa, Patrik Grünvald, Patrik Jirouš, Jan Vácha, Lukáš Hrádek, Miroslav Kučera, Patrik Čureja, David Jonáš, Jan Bauer a Jaroslav Havelka. Mladší žáci, II. třída, skupina A: trenér Jiří Růžička, asistent Marek Lehovec, vedoucí mužstva Daniel Hájek. Hráči: Jiří Růžička ml., Marek Lehovec ml., Michal Hájek, David Sigan, Daniel Martiška, Blahoslav Kříž, Stanislav Holouš, Vít Šorm, Jakub

Družstvo kopané v současné době

Hrdlička, Matěj Jirsa, Prokop Šorm, Jan Červenka, Standa Liepert, Petr Masák, Miroslav Bernard, Richard Zandt, Adam Čumrda, Jakub Sládek a Luděk Hozman.